

[Arne Bertelsen.]

Selve lovforslagets hovedprincip, at revalidering og resocialisering er den offentlige forsorgs vigtigste formål fremfor den rent passive understøttelse, kan vi fuldt slutte os til. Det er klart, at vil man resocialisere, må man ikke samtidig deklassere den samme person, f. eks. gennem tab af valgret og valgbarhed. Det er derfor rimeligt, at de nuværende tre hjælpeformer, særhjælp, kommunehjælp og fattighjælp, erstattes af én hjælpeform uden retsvirkninger.

Ud fra samme synspunkt vil det ikke være rimeligt, at der i almindelighed er knyttet tilbagebetalingspligt til økonomisk hjælp i henhold til forsorgsloven. Tilbagebetalingen sker gennem øget skatteevne af de personer, som det lykkes at revalidere og resocialisere.

De mest energiske revalideringsklinikker i England og USA hævder jo endog, at revalideringen betaler sig selv.

Selv om jeg således kan tilslutte mig lovforslagets hovedtanke, må jeg desværre trætte det høje ting med en længere udrødelse af en del af de enkelte lovparagraffer. Hvis de uafhængige var udvalgsberettigede, ville dette ikke være nødvendigt, men da vi ikke er det, tvinges vi til at gøre rede også for detailsynspunkter her i salen.

I § 1 bemærker man, at det nu skal hedde „oppebære“ hjælp i stedet for „erholde“, som det har heddet fra 1933. I rigtig gamle dage, før 1933, hed det „modtage“. Det er det kønneste af ordene, men det betragtes vel som finere at „oppebære“.

Om § 9 står der i bemærkningerne til lovforslaget, at den med redaktionelle ændringer svarer til den gældende lovs § 39. Det er ikke helt rigtigt, idet hele stk. 5 er udgået. Dette lød:

„I et plejehjem for kronisk syge kan ikke optages personer, der er i højere grad sindssyge, epileptikere eller åndssvage eller lidende af de i lov om foranstaltninger imod udbredelse af smitsomme sygdomme nr. 138 af 10. maj 1915 omhandlede sygdomme. Patienter, der er

lidende af tuberkulose i lunge eller strubehoved, vil ej heller kunne modtages.“

Jeg finder det ikke tilrådeligt, ja, næppe forsvarligt at slette denne bestemmelse. Disse patienter hører hjemme på specielle plejehjem, eventuelt under de respektive særforborgsgrene.

Lovforslagets § 10 svarer angiveligt til den gældende lovs § 68, men det stemmer heller ikke helt, for efter § 68 påhviler det socialministeren at sørge for, at der findes tilstrækkelig mange særforborgsinstitutioner, for sindssygeværnsens vedkommende dog indenrigsministeren. I den nye paragraf står der blot: „Det påhviler staten...“. Hvem er det? Mit parti foretrækker den gamle formulering, efter hvilken det drejer sig om personligt ansvar for den minister, under hvis område den pågældende forborgsgren sorterer.

I § 25 omtales „stifbørn“. Er det 100 eller 150 år siden, vi ophørte med at sige „stifbørn“? I stk. 4 hedder det:

„Forsørgelsespligten over for stifbørn ophører endvidere, såfremt barnets egen i ægteskab indtrådte fader eller moder afgår ved døden.“

Hvorfor egentlig det? Måske tænker man således: ingen hæderlig mand eller kvinde vil kaste sit stedbarn på gaden, selv om dets rigtige moder eller fader skulle dø, og det er ikke værd at holde de mindre hæderlige fast ved et sådant ansvar. Men i så fald: hvorfor da lovgive om stedbørn i det hele taget? Ordet „stifbørn“ må nu kunne erstattes med det ord, man bruger i normal-dansk, „stedbørn“, og paragraffen bør efter min opfattelse ændres.

§ 47 svarer ifølge bemærkningerne til lovforslaget „i det væsentlige“ til den gældende lovs § 256, stk. 2-3, § 272, stk. 2 m. fl. Det synes jeg ikke man kan sige. § 256 i den nu gældende lov handler udelukkende om særforborgeren for „vanføre og lemlæstede“, som overhovedet ikke nævnes i § 47, der handler om „kur og pleje“ ved sygdomstilfælde, fødsel og barselseng, massagebehandling, badebehandling m. m. Dog nævnes en pas-